

wymienionych w § 8 l. 1 rozporządzenia austriackiego ministra sprawiedliwości z dnia 20 marca 1901 r. Dz. p. p. № 34.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze b. za-
boru austriackiego z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 17 lipca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

354.

ROZPORZĄDZENIE

Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wydane w porozumieniu z Ministerstwem Zdrowia Publicznego w sprawie końcowego egzaminu lekarskiego dla absolwentów uniwersytetów niemieckich, pochodzących z ziem polskich b. cesarstwa niemieckiego.

Art. 1. Chcąc umożliwić uzyskanie stopnia lekarza tym absolwentom wydziałów lekarskich uniwersytetów niemieckich, pochodzącym z ziem polskich, wchodzących w skład b. cesarstwa niemieckiego, którzy jedynie z powodu wypadków politycznych nie mogą składać końcowego egzaminu lekarskiego we właściwych uniwersytetach mimo, że są na podstawie swych studjów do tego upoważnieni, ustanawiam przy wydziale lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego przejściową komisję egzaminacyjną dla końcowych egzaminów lekarskich.

Art. 2. Komisja egzaminacyjna składa się: a) z przewodniczącego, którym jest z urzędu dziekan wydziału lekarskiego Uniwersytetu Warszawskiego, b) z delegata Ministerstwa Zdrowia Publicznego oraz c) z egzaminatorów z poszczególnych przedmiotów, mianowanych przez Ministerstwo W. R. i O. P. na wniosek wydziału lekarskiego z pośród profesorów Uniwersytetu i lekarzy, w liczbie odpowiadającej istotnej potrzebie.

Art. 3. Egzamin przed wspomnianą komisją składać mogą jedynie kandydaci, spełniający warunki, wymienione w art. 1, przyczem dwumiesięczny kurs kliniczny, urządzony w r. 1919 staraniem Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Poznaniu, może być policzony jako jedno półrocze. Zgłoszenie do egzaminu odbywa się przez złożenie należycie udokumentowanego podania na ręce przewodniczącego komisji. O dopuszczeniu do egzaminu rozstrzyga komisja; przewodniczący zawiadamia kandydata o tem rozstrzygnięciu i wyznacza termin egzaminu. Przeciw rozstrzygnięciu komisji dozwolone jest odwołanie do Ministerstwa W. R. i O. P.

Art. 4. Egzaminy odbywać się będą w języku polskim, w zakresie wymagań, obowiązujących według planu naukowego uniwersytetów niemieckich.

Art. 5. Egzamin z każdego przedmiotu odbywa się oddzielnie przed komisją szczegółową, w skład której wchodzi dziekan wydziału lekarskiego, jako przewodniczący, delegat Ministerstwa Zdrowia Publicznego, oraz egzaminator przedmiotu. Kandydaci mogą przystępować do egzaminu grupami, złożonemi z tylu osób, ile można w czasie przeznaczonym na egzamin dokładnie wyegzaminować.

Art. 6. Egzamin odbywa się publicznie o tyle, że wstęp do sali egzaminacyjnej mają lekarze i kandydaci; przewodniczący może jednakże ograniczyć liczbę przysłuchujących się.

Art. 7. Wszyscy członkowie komisji egzaminacyjnej mają prawo zadawania pytań kandydatowi. Przebieg i wynik egzaminu zapisuje się w protokole, przyczem każdy z członków komisji podaje swoją ocenę. Oceny mogą opiewać tylko: „wystarczająco“ lub „niewystarczająco“. Jeżeli dwóch członków Komisji wyda ocenę „niewystarczająco“, uważa się, że kandydat nie odpowiedział wymaganiom egzaminu. Narady komisji nad wynikiem egzaminu są poufne. Wynik egzaminu ogłasza przewodniczący kandydatom natychmiast ustnie. Poświadczeń złożenia egzaminów częściowych nie wydaje się.

Art. 8. W razie niepomyślnego wyniku jednego egzaminu częściowego (z poszczególnego przedmiotu) może on być powtórzony po złożeniu wszystkich innych częściowych egzaminów. Jeżeli dwa egzaminy częściowe wypadną niepomyślnie, albo też powtórzenie egzaminu częściowego da wynik ujemny, ogólny wynik egzaminu końcowego jest niepomyślny.

Art. 9. Niestawienie się do egzaminu częściowego bez należytego usprawiedliwienia, a także odstąpienie od rozpoczętego egzaminu częściowego jest równoznaczne ze złożeniem go z wynikiem niepomyślnym.

Art. 10. Cały egzamin końcowy powinien być złożony najdalej w ciągu miesiąca po zdaniu pierwszego egzaminu częściowego. Jedyne w wypadkach wyjątkowych może komisja zezwolić na przedłużenie tego terminu.

Art. 11. Niepomyślny egzamin końcowy może być powtórzony najwcześniej po upływie sześciu miesięcy. Po raz trzeci nie może kandydat przystępować do egzaminu, lecz pozostaje mu możliwość kończenia studiów lekarskich według przepisów ważnych dla uniwersytetów polskich.

Art. 12. Po złożeniu wszystkich egzaminów końcowych z wynikiem pomyślnym wydaje się kandydatowi, z powołaniem się na niniejsze rozporządzenie, dyplom na stopień lekarza, podpisany przez przewodniczącego, delegata Ministerstwa Zdrowia Publicznego i co najmniej z trzech członków komisji egzaminacyjnej i uprawniający go do wykonywania praktyki lekarskiej na obszarze Państwa Polskiego.

Art. 13. Taksa egzaminacyjna wynosi 50 mk. za pierwszy egzamin częściowy i po 30 mk. za każdy następny. Kandydat ma złożyć ją w kwesturze uniwersyteckiej najdalej na 3 dni przed terminem egzaminu. Z taksy tej otrzymują: przewodniczący, delegat Ministerstwa Zdrowia Publicznego i egzaminator po 10 mk. za udział w każdym egzaminie częściowym, 20 mk. przeznaczają się na koszty biurowe i wynagrodzenie sił kancelaryjnych.

Warszawa, dnia 10 lipca 1919 r.

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:

Jan Łukasiewicz